

(Indskudt essay)

af Jørgen Michaelsen

[...] Ønsker vi at give de nye muligheder mening og bestemmelse, må vi først overveje en række faktorer, der har betydning i denne sammenhæng, herunder diskursens almindelige mobilisering og reproduktion af roller samt den givne troværdighedsramme. Skønt ingen traditionel eller moderne mytologi i dag synes at kunne camouflere den omstændighed, at livet som helhed utvivlsomt fører ud i intetheden, behøver dette ikke på nogen måde at virke svækkende på begæret efter kulturel intervention eller transformation. Ingen begivenhed er i sidste ende for lille til at kunne nære håbet om en fremtidig Stor Opbygning — om end en sådan faktisk eller mest sandsynligt ikke vil indfinde sig. Det er her helt uden betydning, hvilket fantasmatisk 'sted' vi hæfter os ved. Spiseprocesserne som elementær 'dagsorden', betragtet udefra eller indefra, kan på denne måde (og vel altså paradoksalt nok) levere metaforik til produktionen og organiseringen af fællesskab, identitet, politik. Således betragtet vil den uhyre sanselighed, hvormed livet i sin umådelige krop tilfredsstillende alle rivaliserende modsætninger samtidig, generelt kunne syntetisere de givne psykosociale afbræk og overlapninger, ligesom samtlige tilgængelige anerkendelsesstrukturer vil kunne ophæves i en tilstand af udjævnende intertekstualitet. I lighed hermed behøver udfyldte rums passive fantasi langtfra at være behæftet med krise, men kan tværtimod opfattes som ressource for nye stemmer i den sociokulturelle praksis. Dette er ikke tænkt som et malplaceret billede, der tager det feminine som gidsel. Man kan heller ikke længere uproblematisk hævde, at matematikken skulle være essentielt maskulin og hermed kilden til en ond forstand, der nok gør mennesket til herre over jorden, men også til slave af maskinen. Det er på tide at reflektere over og hermed opløse kønnenes symbolske status i den givne historiske kontekst og, om muligt, at distribuere de producerede tegn så 'arbitrært' som muligt inden for kulturens felt. Som forholdene er nu, synes den potentielt relevante kritik indfiltret i alt for fikserede identitets- og nydelsesmodeller. Kritikken befinder sig åbenbart i en slags søvn. På denne måde har den ingen, eller særdeles ringe, viden om sig selv (og måske ønsker den i virkeligheden netop dette). Har man tidligere kunnet naturalisere og privilegere volden og dens repræsentation i en 'stor' livsopfattelse, lader tilsvarende registre sig i dag kun aktualisere gennem et omfattende apparat af hel- eller halvblematiske funktioner. I grunden tager vi akkumulationen af nydelse og den herved producerede kompleksitet for givet; vi er til enhver tid bevidste om, at den, der er kommet til sig selv, uvægerlig er kommet for sent. Vi foretrækker i varierende grad at være genstand for anerkendelse eller problematisering i en 'fordrejet' sammenhæng af elementerne i vor egen kulturelle eksistens. Cromwell: "En mand stiger aldrig så højt, som når han ikke ved, hvorhen han går." Ethvert værdigrundlag

må bygge på eksklusion — i det mindste såfremt en sammenkædning med større eller mindre dele af den øvrige verden skal sikres. [...]

2006